

Fitxa tècnica

Guió Felipe Sholl, Marcelo Grabowsky, Marianna Brennand Fortes, Antônia Pellegrino, Camila Agustini, Carolina Benevides **Fotografia** Pierre de Kerchove **Interpretació** Jamilli Correa, Fátima Macedo, Rômulo Braga... **Durada** 101 min **Gènere** Drama **Distribuidora** Bendita Films **Llengües** Portuguès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

A les profunditats de la selva amazònica, la Tielle, de 13 anys, creix amb somnis inspirats en la fugida de la seva germana gran. A mesura que madura, les il·lusions a què s'aferra comencen a fer-se miques, revelant un món d'explotació i abús molt arrelats. Decidida a protegir la seva germana petita i a remodelar el seu futur, s'atreveix a desafiar les forces que oprimeixen les dones de la seva comunitat, en una profunda exploració de resiliència i resistència. (Bendita Films)

Crítica

04/09/2024 - VENÈCIA 2024: Amb delicadesa i respecte, Marianna Brennand treu a la llum l'esgarrafosa pràctica d'abusos sexuals a nenes en un poble de la selva amazònica

Manas, el primer llargmetratge de ficció de la cineasta brasilera **Marianna Brennand**, seleccionat a la competició de les 21es Giornate degli Autori del Festival de Venècia, et deixa sense paraules. Per la història que explica, per com l'explica i per les punyents interpretacions dels actors. Fruit d'una investigació d'una dècada sobre el tema dels abusos sexuals a menors en alguns poblets de la selva amazònica, Brennand (licenciada en cinema per la Universitat de Califòrnia i amb experiència en documentals) treu a la llum una realitat esgarrafosa, la de l'illa de Marajó, al nord del Brasil, on l'explotació i l'abús sexual de nenes i adolescents, a casa i fora, són la norma. Es tracta d'una pràctica admesa de forma tàcita perquè, com diuen alguns, "ja passarà".

La protagonista de **Manas** és Marcielle, coneguda com a Tielle (l'extraordinària debutant **Jamilli Correa**). Té 13 anys i, al principi, sembla que porta una vida feliç amb la família, que inclou la mare embarassada, el pare, dos germans i una germana petita. Viuen junts en una cabana de fusta al costat del riu, i reparteixen el seu temps entre l'escola, l'església i les telenovel·les a la televisió. La vistosa panxa que mostra la seva companya de classe és el primer indici que alguna cosa va malament en aquesta comunitat, però després tot transcorre amb normalitat: jocs entre amics, banys al riu, sopars familiars. Fins que el seu pare, Marcílio (**Rômulo Braga**), comença a fixar-se en la Tielle, en plena pubertat. Sota la mirada atordida i impotent de la seva mare Danielle (**Fátima Macedo**), Marcílio convida la seva filla a compartir el seu llit (l'hamaca on sol dormir la nena s'ha trencat misteriosament) i després l'ensenya a fer servir un rifle. Després d'una partida de caça on ella i el seu pare es queden sols al bosc, la Tielle ja no tornarà a ser la mateixa: els seus ulls canvien i el seu somriure s'esvaeix del seu rostre.

"Hi ha coses que no es poden canviar", diuen a la nena quan intenta rebel·lar-se contra el seu destí. Li agradaria tornar a dormir a la seva hamaca, però tots els seus intents són sabotejats: no té escapatòria. Comença així per a la Tielle una progressiva pèrdua d'innocència, que la portarà a oferir favors sexuals als homes a bord de la barca comercial on ven gambes. Perquè tothom ho fa, fins i tot la seva millor amiga. Tanmateix, hi ha una policia, l'Aretha (**Dira Paes**), a qui no se li escapen aquests tractes prohibits, i que té sospites sobre el comportament degenerat del Marcílio, que també comença a portar al bosc la germana petita de la Tielle. I on la llei no arriba, arriba el coratge d'una nena maltractada.

"Manas" significa "germanes" en portuguès. De fet, aquesta és una pel·lícula sobre la sororitat, en què les dones, especialment les més joves, intenten protegir-se les unes a les altres. No totes reaccionen de la mateixa manera: per cada germana gran que s'ha salvat fugint de casa, hi ha una mare que no pot trencar les cadenes dels maltractaments, però potser només necessiti ajuda. La directora aconsegueix que l'espectador senti el mateix que la protagonista, que hi empatitzi, en un *crescendo* de tensió que mai cessa. No hi ha escenes de sexe explícit ni de violència. Els maltractaments mai no es mostren davant la càmera. No cal, tot és clar. Aquesta elecció de Brennand demostra una sensibilitat i un respecte poc comuns cap a totes les joves víctimes d'abusos, de les quals ha recollit testimonis durant els llargs anys de recerca.

Vittoria Scarpa – cineuropa.org